

Mechanical Ecstasy is een ode aan de ravecultuur, maar ook een kritisch commentaar op escapisme en massacultuur ****

Recensie

FOTO KNELIS

Ballet, moderne dans, hiphop, voguing: bij deze voorstelling gaat alles in de blender.

Van MIRJAM VAN DER LINDEN

Mechanical Ecstasy

Dans

Door Club Guy and Roni en Slagwerk Den Haag. Choreografie: Guy Weizman en Roni Haver.

12/10, Stadsschouw-burg Groningen. Tournee t/m 9/2.

Terwijl in Maastricht het Nederlandse Dansdagen Gala plaatsvond, gingen aan de andere kant van het land, in Groningen, de party people van de dans los. Club Guy and Roni realiseerde daar Mechanical Ecstasy. Deze combi van dansvoorstelling en dancefeest stond eerder vooral op festivals en poppodia, maar gaat nu – bewerkt – de theaters in. Het is een ode aan de ravecultuur van eind jaren tachtig en voor de goede verstaander (best lastig bij dit aantal decibellen) ook een kritisch commentaar op escapisme en massacultuur.

Het toneel is onze dansvloer. Vanaf twee podia aan weerszijden bestoken dansers, gekleed in de brutale, extravagante creaties van Maison the Faux, ons met energieke, vaak sexy acts. Ballet, moderne dans, hiphop, voguing: alles gaat in de blender. Tegen de achterwand speelt Slagwerk Den Haag live de elektronische beats, en laserstralen schieten omhoog tot een puntig kerkdak. In deze club zijn wij volgelingen, makke schapen. Want aangemoedigd door lokaal geworven 'party starters' en met de juiste dosering geluid en licht zijn we in een mum van tijd om.

Cruciaal zijn de bezwerende teksten die actrice Maartje van de Wetering van boven, als op een kansel, over ons uitspuugt. Ze gaan over onderwerping, propaganda en het lichaam als machine, als slaaf van elektrische reacties en chemicaliën. Haar subtiel onheilspellende optreden geeft de extase, hoe schijnbaar individueel en vrijgevochten ook, een duistere bodem en maakt van Mechanical Ecstasy echt theater. Alleen de overgang naar het 'vrij' swingen met de Groningse dj Bram Steenhuis had spannender gekund.
